

Taubmann. *ap. m. g. t. e.*

reprobata semel reprobari non potest 148. 13
quod semel placuit amplius displicere non debet p. 29. num. 4.

- 1 Taub
- 2 Ogh
- 3 Srem
- 4 Taub
- 5 Mola
- 6 K. la
- 7 Synb
- 8 Adoy
- 9 Wadig
- 10 Nary
- 11 K. r.
- 12 Rast
- 13 Wagu
- 14 Eryp
- 15 Bara
- 16 Anro
- 17 Rast
- 18 W. la
- 19 Adm
- 20 Jacz
- 21 Nea
- 22 Bin
- 23 Lina
- 24 Anro
- 25 Lang
- 26 Lum
- 27 Mity
- 28 Near
- 29 Bava
- 30 Thom
- 31 Adm
- 32 Suidel
- 33 Dorel

L. 9
M. 6 10

Index Disputationum hoc in Volumine

- 1 Taubmanni Collegii Institutionum contentarum.
- 2 Geirardus Ropffs Synopsis Sarsvitarum, pag. 1.
- 3 Sveni collegium Feudale, pag. 341.
- 4 Taubmanni ~~legum~~ epitome Institutionum, pag. 529.
- 5 Molag de jure Molazum & licentia, pag. 543.
- 6 Klamm de Re militari & licentia, pag. 599.
- 7 Eynell de Pacificatione Religiosa Augustina & licentia, pag. 687.
- 8 Loyer de jure Sepultura & licentia, pag. 751.
- 9 Wadig de dominio & licentia, pag. 825.
- 10 Kroppe de executione rei iudicatae & licentia, pag. 881.
- 11 Helm de commerciorum navigatione jure singulari & licentia, pag. 921.
- 12 Rastus de Fide & licentia, pag. 1070.
- 13 Wagnar de differentiis juris civilis & canonici, pag. 1087.
- 14 Erysdan ad l. un. ff. de iudic. ex lege, pag. 1147.
- 15 Baserio de Fideiussoribus, pag. 1155.
- 16 Anonymus de origine, auctoritate, definitione & divisionibus Feudis, pag. 1175.
- 17 Rastus de curatoribus bonorum, pag. 1199.
- 18 Wessers Positiones Theorico-Practicae, pag. 1223.
- 19 Hamming de Retorhoxe, pag. 1239.
- 20 Falzpf de donationibus inter viros, pag. 1255.
- 21 Neander de delictis privatis, pag. 1295.
- 22 Binsard de emptione & venditione, pag. 1299.
- 23 Lündke de Pastu pecoris, pag. 1323.
- 24 Krause de crimine Maiestatis humane, pag. 1339.
- 25 Langfort tria semidecadia misererearum ex jure privato feudali atq. publico
- 26 Lündke inventarium ex l. ult. c. de jure delib. pag. 1399.
- 27 Metzpf decas questionum controversarum, pag. 1431.
- 28 Neander ternas ex quintuplici jure positiones, pag. 1459.
- 29 Bartolo de Usufructu, pag. 1475.
- 30 Thomas de beneficio competentia, pag. 1505.
- 31 Helm de cursu & gradatione creditorum, pag. 1563.
- 32 Dindl de Republica Romano-Germanica, pag. 1587.
- 33 Borchmann de Legatibus sive Maiestatis iuribus, pag. 1631.

- 34 Laogindolt de furtis, pag. 1657.
 35 Lauttrauff de heresi, pag. 1681.
 36 Holzhu. de Religione, pag. 1701.
 37 Riffner de natura jurisprudentiae, eiusdem finis, objecto et medijs, pag. 1753.
 38 Engländer de iure tutelari, pag. 1777.
 39 Distorig de tractu commodati, pag. 1801.
 40 Windmüller de Fideiussoribus, pag. 1817.
 41 Freigig de salvo conductu, pag. 1837.
 42 Späth de beneficijs et feudis ecclesiasticis, pag. 1885.
 43 Paulsar de Comitibus Imperij Romano-Germanici, pag. 1953.
 44 Wildner de tortura, pag. 1981.
 45 Thomae Delibatio Institutionum, pag. 2013.
 46 Graupitz ex G. N. Groen. Inst. de maiestate armis et legibus instrumenta, et Speciatim de armis sine bello et legibus, pag. 2041.
 47 Terzer de iure personarum, pag. 2085.
 48 Pascha Novera ad materiam testamentariam spectantes positiones, pag. 2101.
 49 Säcker de Tyrannide, pag. 2111.
 50 Bantland de iustitia et quidem commutativa, pag. 2137.
 51 Cramm de successione, pag. 2161.
 52 Pitzeri de sacris, pag. 2177.
 53 Horn Gyraldi Principum, pag. 2193.
 54 Gölgen fauor de bono Principe, pag. 2211.
 55 Bönig de Politia, pag. 2241.

40 1155
CUM DEO
DISPUTATIO JURIDICA
De
FIDEJUSSORIBUS,

Quam

SUB PRÆSIDIO

Viri Consultissimi & Amplissimi

DN. GOTTFRIDI SUEVI J.U.D.

& P. P. Curia Provincialis, Scabinatus & Facultatis Juridicæ Assessoris, Patroni & Præceptoris sui omni honoris & reverentiæ cultu suspiciendi.

Publico Examini proponit

JOHANNES BARSOENIUS

Hamburg.

In Auditorio Actorum

ad diem 3. Maij.
hor. matut.

WITTEBERGÆ

Ex officinâ Typograph. MICHAELIS Wende
ANNO M DC XLV.

7 22

22

DISSERTATIO JURIDICA

DE HEREDITATE

IN REBUS

ET ALIIS REBUS

JOHANNES BARSCHKE

LEIPZIG

1840

MDCCCXL

LEIPZIG

1840

MDCCCXL

Σὺν Θεῷ

PRÆLOQUIUM.

A mortalitatis nostræ angustia & conditio est, ut sibi ipsi sufficere in omnibus nemo possit; Sed alter alterius adminiculum & allevamentum quasi urgente ipsa necessitate flagitet, ut verbo veteri Homo homini Deus sit. Inde jam ex primo tempore, quo urbes condi ceperunt, ad mutua auxilia, ipsius naturæ socialis instinctu ducti sunt Homines, in iis, quæ firmandæ Dei & divinorum agnitioni, parandæ doctrinæ & humanarum rerum scientiæ erant,

Namq; alios alij ut de Relligione docerent.

Contiguas pietas jussit habere domos.

Cum primis verò, quæ ad sustentandæ vitæ necessitates & sublevandas varias indigentias pertinebant; citra communicationes aliorum in parato semper esse non possunt: Ideò supplicandum sæpè us est; quibus lautior familiaris rei apparatus, aut fors splendidior affulsit, ut nummos, futuræ indigentæ sponsores, quibus redimibilia cuncta, vaneant, vel subministrarent ipsi; vel ut ab aliis id officii præstaretur, fide vel interventione suâ procurarent, quorum illi creditores ex mutuo dicuntur; hi fidejussores. Cum itaq; fidejussionum materia & juri frequentissima sit, & ob varias inde surgentes obligationes inter fidejussorem & creditorem, inter debitorem quoque & fidejussorem, maximè nobilis. Ideò liberalis & Academici Exexercitij gratiâ, eam Thesisibus quibusdam comprehensam, ad publicam Examinantium disquisitionem exhibere volui. Successibus gratiosis, à Divino Numine humiliter imploratis.

A 2

THES.

THESES I.

Notationem vocabuli fidejussoris, sonus ipse ostendit, compositum id esse à fide & jubendo, eâ quidem appellandi ratione; quod qui fidem interponit pro alio, ut ab altero alteri quid detur vel fiat; Idem illud jubeat, suâ fide, vel periculo: *Auff seine Treu und Glauben / auff seinen fidem.* Idenim vocabuli à vulgo quoque solet usurpari; Unde non ineleganter ab aliis fidejussor dicitur, Autor credendi, nisi enim is juberet, id est, suaderet, cuperet (hæc enim est vocabuli significatio, apud Latinos quoque, uti ex formulis patet, jubeo te benè esse, jubeo te salvare &c.) alter neque ad credendum induceretur neque alter creditum acciperet &c. Germanico Idiomate frequentissimè usurpata sunt nomina: *Bürge / Bürge werden / Bürgschaft leisten // in Bürgschaft einlassen / sich verbürgen.*

THESES II.

Variis autem modis fieri potest, ut quis alterius obligationem in se suscipiat, & ita generaliter fidem pro alio interponat: & ad debitum alienum exsolvendum se obstringat; Primò, si obligationem, quæ nondum est, esse jubeat: Veluti, si mandem Titio, ut Cajo mutuo det 100. aureos, qui mandator dicitur. Secundo, Si obligationem, quæ jam est in personâ principalis debitoris, fide suâ esse jubeat; Veluti, si pro Titio, qui 100. aureos à Maxio sibi numeratos accepit, fidem meam obstringam. Et hoc iterum fit duobus modis. Aut enim ita quis accedit obligationi alterius, ut is qui obligatus est, prorsus à creditore suo liberetur, & is qui accedit, solus pro alio sit obligatus. Aut ita: ut unâ cum debitore principali, vel uni vel pluribus creditoribus obligetur, ad debitum ab alio contractum exsolvendum. Ille dicitur Expromissor. Cujus vocabuli in jure fit mentio. *in l. 22. ff. ad SC. Vell. l. ult. ff. ad SC. Maced. & passim: Idq; Expromittendi verbum, Jctis proprium esse, docendi causâ ab ipsis inventum, ut vocula Ex, promittendi significationem augeat. Connan. tradit lib. 6. comment. Jur. Civ. c. 6. n. 2. § 91. Hic verò, prout vel nudo pacto, vel per stipulationem ad alterius obligationem accedit, ita etiam diversimodè appellatur, vel Constitutor, sive constituta:*

citæ pecuniæ reus, si nudo pacto accesserit, vel fidejussor, si per stipulationem.

THESES. III.

Constare hinc potest; Quod, licet affinitas harum personarum; Mandatoris, Expromissoris, Constitutoris & fidejussoris in eo sit, quod omnes illi pro aliis intercedant, obligationem eorum in se suscipiendo; Omnes tamen inter se, & imprimis fidejussor à cæteris differant. Et 1. à Mandatore, qui (1) semper præcedit obligationem; Nam si post creditam pecuniam mandavero creditori credendam, nullum esse mandatum rectissime Papinianus ait Laudante eum Ulpiano. *in l. 12. §. 14. ff. mand.* Fidejussor autem semper effectu inspecto sequitur obligationem principalem. (2) Mandator nudo consensu intervenit. l. 1. §. 1. ff. de oblig. ex consensu. l. 1. §. 1. ff. de Mandato. Fidejussor verò stipulando. 2. Differt ab Expromissore; qui animo novandi intercedit, ad Effectum, debitoris à creditore suo penitus liberandi. Fidejussor autem intercedit, ut unà cum debitore sit obligatus, non ut eo liberato solus obligetur. 3. à Constitutore, qui tantum sequitur principalem obligationem: Qui enim citra stipulationem constituit se solutum quod alius debet, non potest, nisi jam constitutæ & radicatæ in alio obligationi accedere, & sic eam sequi. *l. 1. ff. de Constit. pec.* Fidejussor verò & præcedere obligationem & sequi potest, dicitur *in §. 3. ff. de fidejuss.* quod tamen civiliter accipiendum, ut præcedat quidem ordine temporis, Effectu autem principalem obligationem præcedere non intelligatur, & ob id, antequam reus debeat, conveniri non possit. *l. 57. ff. de Fidejuss.* Cum fidejussoria obligatio, tanquam accessoria, sine principali consistere non possit: Sicut in simili futuro quidem ædificio servitus prædialis seu realis imponi potest. *l. 23. §. 1. ff. de Servitut præd. urb.* quæ tamen Effectu non debetur, nisi exstructo vel acquisito prædio: Quia servitutes hæ sine prædiis constitui non possunt, unde & servitutes prædiorum appellantur. *§. 3. ff. de Servit. rustic. & urban. præd.*

THESES. IV.

Ipsius quoq; fidejussoris appellationes variæ sunt. Primo, enim vocatur Adpromissor, qui idem cum fidejussore. *l. 43. ff. de Solutionib. l. 5. §. 2. ff. de V. O.* tum, quia fidejussor ad promittat id est,

idem promittat, quod debitor principalis promiserat. *d. l. 5. §. 2.* tum quod ad obligationem principalem i. e. post eam promittere soleat, licet ordinem temporis interdum prius promittat, ut dictū th. præced. Sicut aliās præpositio ad, idem significat, quod post: Ita n. codicilli ad testamentum facti. *l. 36. pr. ff. de Test. Mil.* pro codicillis post testamentum conditum accipiuntur; 2. Sponsor quoq; appellari solet. *arg. l. 68. pr. ff. de fidejuss.* quibus nominibus Sponsoris nimirum, Con- sponsoris, Spondendi & adpromittendi, Cicero frequenter usus est, cum fidejussoris & fidejubendi vocabula non æque cognita essent, censente *Connan. l. 6. com. c. 6. n. 2.* Licet quidam Sponsorem, eo quod sponte, non rogatus intercedat, à fidejussore distinguant. 3. Præs à præstando, vel quod præsens promiserit unde vulgata formula, prædiis & prædibus, i. e. immobilibus & fidejussoribus cavere. Quanquam Prædes illi olim nominati fuerint, qui Reip. vel Principi spondebant, pro iis qui pecuniam publicam dispensabant, alio nomine Receptores dicti; *vid. Schard. in Lexico, verbo Præs.* 4. Fidepromissor quoq; appellari posset, quia promittit, fide suâ & periculo debitum contractum, futurum esse; quanquam & hoc nominis usurpetur de reo principali, qui fide suâ de solutione faciendâ promittit.

A modo & causis interveniendi, cum adjectitiâ quâdam qualitate vocantur aliqui fidejussores indemnitatis. Süßbürgen oder Schadlosbürgen: quo nomine veniunt, tum illi qui pro fidejussore intervenerunt *l. 8. §. ult. ff. de fidejuss.* Tum, qui à Creditore accepti sunt, in id, quod à reo principali consequi non posset *l. 116. ff. de V. O.* Alii sunt fidejussores Evictionis, qui à venditore ob periculum Evictionis rei venditæ dari solent, Gemeßbürgen quos Autores secundos appellat Ulpian. *in l. 4. pr. ff. de Evict.* Sunt, & qui fidejussores in rem dicuntur, fidem obstringentes in eo negotio, quod ipsis est proprium; sicut eâdem ratione, procuratores in rem appellari moris est.

THESES. V.

De Fidejussoribus ergo, (hanc enim receptissimam appellationem retinebimus) dicturi, hoc ordine procedemus, ut videamus. 1. De subjecto, sive personis, quæ fidejubere possint. 2. De Objecto scil. de rebus in quibus intervenire liceat. 3. De formâ & modo

modo interveniendi. 4. De effectu. 5. De beneficiis fidejussorum.
6. De Contrariis beneficiorum. 7. De Actionibus fidejussorum.

THESES. VI.

1.

De Personis fidejussorum dum agimus, præmittendum est primum, neque Jure Divino, neque gentium, fidejubere pro alio prohibitum esse. Quanquam enim & Salomon in proverbiiis in sponsores vel fidejussores admodum invehat, & spondenti noxam præstò esse, Gentilium Sapientes censuerint: Attamen & ille futilitatem sive temeritatem saltem spondendi dissuadet, & hi periculum fidejussori proximum ostendunt, neuter verò officium fidejubendi improbavit. Fidejubere ergò licitum est iis, qui possunt. Possunt autem illi, qui stipulandi jus habent, quia enim fidejussio per stipulationem celebratur. Th. 3. sequitur ut qui à stipulationis contractu excluduntur iidem quoque fidejussores esse nequeant. Prohibentur ergo. (1) Illi, qui à contractu stipulationis prohibentur, quales 1. Infantes. 2. pupilli sine tutoris auctoritate; Infantes ideò, quod dari non possint. Reliqui nimirum infantia proximi usque ad 10. & dimidium ætatis annum in masculis, vel usque ad 9. & dimidium in foeminis, juxta receptissimam doctorum opinionem, ideò, quia dum obligantur ex stipulatu, adeoque ex fidejussione suâ, conditionem suam faciunt deterio-rem, quod aliter ipsis licitum non est, nisi cum tutoris auctoritate, per *pr. l. de Auctorit. tut.* 3. Furiosi & mente capti, quibus ademptus est rationis usus, ita ut vel cum rabie delirent vel sine eâ, tranquillâ saltem alienatione mentis laborent *Dd. ad §. 4. Inst. de curator.* Quanquam si furiosi & mente capti, in tempore dilucidi intervalli sint constituti, rectè & stipulentur & fidejubeant, sicut & testamenta rectè condunt, in quibus etiam voluntatis nostræ justa sententia requiritur, de eo quod post mortem nostram fieri velimus. *l. 1. ff. qui testam. fac. poss.* & alia rectè peragunt, quæ non nisi à sanis & ratione pollentibus fieri solent. Quando autem in dilucido intervallo constituti censeantur & dici possint, juxta communem Doctorum sententiam, inde constat; Si Sana & loquantur & agant. 4. Prodigi: Nam in fidejussore requiritur utiq;, ut obligetur quis civiliter, id est, ut ad solutionem faciendam actione efficaci conveniri possit. Prodigum autem ne naturaliter quidem obli-

obligari, probat haut obscure JCrus. in l. 6. ff. de verb. oblig. Cæte-
 rum prodigum illum statuimus, qui expensarum suarum neque
 modum neque finem habet: qui, ubi semel à Magistratu declara-
 tus fuerit, ipso jure bonorum interdictionem patitur & curatorem
 habet. ex L. 12. Tab. vid. *Fragmenta Legis 12. tab. de I. priv. n. 5. §.*
Muti & surdi, quia uterque à stipulationis contractu arcendus est,
 cum & verbis ore nuncupatis consistat stipulatio, & is qui stipula-
 tur, verba promittentis, is verò, qui promittit, verba stipulantis
 audire debeat. §. 7. *Inst. de inutil. stip.* Quanquam si scribere sciant,
 utrumque fidejubere posse recepta inter Doctores sententia sit.
Wes. ad d. §. 7. J. de inutil. Sc. Alii (2) licet stipulari, tamen fi-
dejubere non possunt, propterea quod speciali ratione prohibean-
 tur, quo minus fidem suam regulariter interponant. Quales 1.
Fœminæ, quæ fidejussorio nomine obligationem alterius in se re-
 cipere non possunt, nisi renunciarent SCto Vellejano. l. 1. *St. t. ff.*
ad SC. Vellej. ad quod certiorationem quidem, præcedentem re-
 quirimus, ne aliàs eâdem facilitate renunciaret mulier, quâ interces-
 sit, non autem locum judicij. *Trentl. vol. 2. disp. 28. th. 2. tit. 6.* imò
 & tacitè renunciari posse beneficio SCti Vellejani statuimus, si mu-
 lier post biennium iterato fidejusserit. l. 22. *C. ad SC. Vell. 2. servi*
 qui sicut invito domino ex stipulatu obligari non possint, ita nec
 fidejubere: Nihil enim facere possunt, ex quo deterior fiat con-
 ditio Dominorum, quâ ratione sine jussu Domini, nec hæredita-
 tem, eos adire posse constat ex §. 3. *I. per quas pers. cuiq; acquir. (3.)*
Milites, qui idèò quod signis suis continuò adherere cogantur, a-
 deoque ob difficultatem conveniendi fidejubere nequeunt. l. 8. §.
 1. *ff. quisatisd. cog.* Minores verò licet à fidejussione, sicut & ab a-
 liis obligationibus non prohibeantur, etiam si curatorum, quos
 habent spontè acceptos §. 2. *Inst. de Curat.* consensus non interve-
 nerit. l. *puberes 101. ff. de V. O.* attamen idonei fidejussores non sunt,
 sed recusari possunt, propterea, quod restitutionis in integrum be-
 neficio muniti sint: Si quod ex fidejussione damnum incurrant.
t. t. ff. de minorib. 25. ann. Sc. de in integr. restit. minor.

T H E S. VII.

2. Materia fidejussionis sunt negotia illa ex quibus obligatio
 in personâ rei principalis oriri potest, sive ex contractu sit, sive ex
 delicto

delicto interdum. Nam ut fidejussoria obligatio subsistat, necesse omnino est principalem subesse, sine quo accessorium nunquam subsistit. De civilibus negotiis dubium non est, quin iis regulariter accedere possit fidejussor; Exceptis 1. rebus turpibus; In nullam enim rationem adhibetur fidejussor, cum flagitiosæ rei societas coita nullam vim habeat, ut loquitur Jctus in l. 70. §. ult. ff. de fidejuss. 2. Causa dotium pro conservandis nimirum iisdem t. t. C. ne fidejuss. dot. dent. Si enim credendam mulier sese suamq; dotem patri mariti existimavit, quare fidejussor vel aliis intercessor exigitur, ut causa perfidiæ in connubio eorum generetur, rescripsit Imperator noster in l. ult. C. d. t. ne fidejuss. dot. dent. neque etiam plus ponendum fidei in extraneo, quam in marito erit: Alia causa est fidejussorum, si post dissolutum matrimonium pro dote restituenda dentur l. 7. pr. ff. de Except. l. un. §. 7. C. de Rei uxor. act. 3. Populares causas excipimus, in quibus fidejussorem accipi non posse expresse responsum est in l. 56. §. ult. ff. de Fidejuss.

THES. VIII.

Criminalia negotia quod attinet, distinctè tenendum; an delicti, pro quo petitus est fidejussor pœna sit pecuniaria, an corporis afflictiva; priori casu fidejussorem accipi posse vix dubitandum est; quia pœnæ illius executio æquè in fidejussorem fieri potest; neque enim Fisci quicquam interest, quis solvat, an reus principalis, an qui pro eo intercessit; Posteriore casu, si pœna corporis afflictiva pro delicto infligenda veniat; interdum accipi potest fidejussor, ad peculiarem effectum relaxationis à carcere; ita nimirum, ut promittat fidejussor, Reum, quocunque termino judiciali sisti in judicio sub pœnâ, vel definitâ à judice vel definiendâ. Interdum frustra offeretur, puta si Reus in flagranti crimine deprehensus fuerit, auff frischer handhaffter That: id est, vel in ipso actu homicidii, vel criminis alterius admitti, vel si saltem cum gladio, aliisve patrandi delicto adhibitis instrumentis deprehendatur; hoc enim casu adeò non relaxandus reus sub fidejussoribus est, ut potius ultimo supplicio confestim, nisi Exempli causa, in puncto homicidii necessariæ defensionis Exceptione muniatur, afficiendus sit; quod Practici notant. Quod si fidejussores in Criminalibus, Reum judicio non stiterint, neque sistere possint,

B

con-

condemnandi erunt. De quo infra de effectu obligationis fidejussoriae videndum erit.

THESES. IX.

3.

Forma fidejussionis interponendae est in stipulationis solemnitate, quae olim necessaria erat, fidejubes, fidejubeo, §. 1. *Inst. de V. O.* Unde & stipulationes fidejussorum dicuntur in §. ult. *Instit. de Fidejuss.* Cum itaque stipulationes verbis ore nuncupatis fiant *pr. Inst. de V. O. §. 7. Inst. de inut. stip.* & quidem quacunque lingua modo uterque contrahentium ejus linguae intellectum habeat. *d. §. 1. Inst. de V. O.* Praesentiam verò partium, stipulantis nimirum & promittentis requirant. §. 11. *Inst. de inut. stip.* Ideo & fidejussio olim verbis tantum celebrari potuit, quacunque lingua §. pen. *Inst. de fidejuss.* Praesentibus tamen partibus & iis quorum interest. §. ult. *Inst. d. t.* Hodie verò sicut cetera stipulationum solennia ab usu recesserunt; ita & in fidejussionibus, verba ore nuncupata non requiruntur; Sed per Epistolam quoque fidejubere quis potest, & sic etiam inter absentes: Nam quae per Epistolam expediri possunt, Ea inter absentes celebrari nihil impedit. *Trentl. vol. 2. disp. 28. th. 4. lit. a.*

THESES. X.

Ad modum interponendae fidejussionis, requiritur. 1. ut subsit aliqua obligatio principalis. Finis enim accipiendae fidejussoriae obligationis est, ut obligatio, quae in alterius personam nata & acquisita est, cautior fiat, quia fidejussores accipere solent homines, dum curant, ut diligentius sibi cautum sit. *pr. Inst. de fidejuss.* Necessarium itaque erit, subesse obligationem principalem; quae per hanc accessoriam, fidejussoriam nimirum; cautior efficiatur, illud autem nihil interest, an naturalis tantum sit obligatio principalis an civilis. Nam pro utraque fidejussor recte intercedet §. 1. *Inst. de fidejuss.* Inde pro pupillo, qui sine tutoris auctoritate promissit, fidejussorem obligari, constat *ex l. si pupillus 127. ff. de V. O.* quod ipsum argumento est, pupillum etiam sine tutoris auctoritate contrahentem semper naturaliter obligari, alias enim obligationi ejus, fidejussor accedere non posset *d. §. 1. Inst. de fidejuss.* Eademque ratione pro servo quoque, cum naturaliter sit obligatus, fidejussor recte intercedit *d. §. 1. Neque obstat, quod principalis debitor,*

Obj.

debitor, qui naturaliter saltem obligatus est, nullâ actione ad dan-
 dum quid vel faciendum cogi aut conveniri possit secundum ci-
 vitatis Romanæ jura *pr. Inst. de obligat.*: Ideoq; nec fidejussor inter-
 venire posse videatur, cum hic in duriores causam non possit ob-
 ligari, quam reus principalis, Respondemus enim: Hoc casu non *Sol.*
 in durius obligari fidejussorem, sed saltem firmiter & fortius, quod
 sibi imputare debet; sufficit enim obligationem principalem, quo-
 vis modo vel naturali vel civili substituisse. Obligatio autem
 naturalis omninò est obligatio, & subsistit, unde etiam effectus
 plures habet, ne solum, tanquam indebitum repetatur, nisi,
 quoad hunc effectum speciali Lege vel Scto infirmetur inter-
 dum: ut novetur, ut compensatio inducatur, & alios, de quibus
 hic agendi, locus non est. 2. Requiritur, ne fidejussor in plus obli-
getur, quam reus principalis. §. 5. Inst. de fidejuss. Cujus ratio in-
 de desumi potest, tum quod aliàs si in plus obligaretur, respon-
 sio non posset congruere interrogationi, quod tamen olim cum
 per solennia stipulationum celebraretur fidejussio, omninò ne-
 cessarium erat; Nam si quis ad ea; quæ interrogatus fuerit, non
 respondeat, inutilis est stipulatio §. 5. *Inst. de inut. stip.* Tum quod
 fidejussoria obligatio sit accessio principalis obligationis; plus au-
 tem in accessione esse non possit, quam in principali re, cense-
 Imperatore *in §. 5. Inst. de fidejuss.* plus verò, quòt modis dicatur,
 re, tempore, loco, causâ constat *ex §. 33. Inst. de Act.* Unde si reus
 quinq; debeat, fidejussor decem promittendo, non obligatur, qua-
 tenus enim plus reperitur, non est alterius accessio, quia non est,
 cui accedat. Sic si reus sub conditione debeat, fidejussor purè fru-
 stra promittit *l. Gracè §. 7. ff. de fidejuss.* plus enim est statim aliquid
 dare, minus est post tempus dare, dicitur in §. 5. *Inst. de fidejuss.* Con-
 tra vel in minus vel ad leviores causam, quam principalis debitor
 rectè obligatur. *d. §. 5.* Unde enata est illa regula: Fidejussor in du-
riorem causam obligari non potest, in leviorè utiq; Quod si in plus,
Re sive quantitate intercesserit fidejussor, an saltem pro competen-
te summâ teneatur quæri potest; puta si, ut ante dictum est, reus prin-
 cipalis saltem in quinq; sit obligatus, fidejussor a. pro decem aureis
 accipiatur; quoad excedentem summam quidem eum non obli-
 gari extra dubium est; cum in illâ non habeat, cui accedat, verum

ad concurrentem usq; summam sc. 5. aureos fidejussorem obligari
 verius arbitramur; Nam si stipulanti mihi decem tu viginti re-
 spondeas obligationem tamen in decem contractam esse constat
l. 1. §. 4. ff. de V. O. utiq; de fidejussione idem affirmandum erit, si
 quidem in stipulatione interrogationi magis congrua esse debet
 responsio, quam in fidejussione. Accedit, quod in actibus illis, qui
 divisionem patiuntur, utile per inutile vitiari non debeat, sed
 potius eò allaborandum sit, ut valeat actus quam ut pereat.
l. 12. l. 21. ff. de reb. dub. l. 80. ff. de V. O. Ergo & in fidejussoriâ obli-
 gatione, summa excedens, tanquam utile quid subsistat, ut effe-
 ctum habeat obligatio, maximè, cum ratione priorum quinque
 aureorum, fidejussoris obligatio habeat, cui accedat, & in summâ
 majori insit etiam minor, proinde, qui pro decem aureis, nomine
 debitoris principalis fidejussit, is & pro quinque fidejussisse cen-
 seatur & sic congruitas in interrogatione & responsione induci
 rectè possit. Neq; assertioni huic adeò obstat, quod dicitur à *Jcto*
in l. Græcè §. 7. ff. de fidejuss. Fidejussores induriorem causam
 adhibitos omninò non obligari i. e. nullo modo, siquidem particu-
 lula, non, postposita signo universalis æquipollet dictioni, nullo
 modo. Nam responderi potest, vel juxta editionem Haloandri
 legendum esse transpositè, non omninò obligari, quam lectionem
 quoque probat *Mynsing. in comm. Inst. ad §. 5. b. t.* vel licet recepta
 lectio retineatur & legatur, omninò non obligari, sensum tamen
 & intellectum eundem esse, hunc scilicet, omninò non, vel non
 omninò, id est, non in solidum obligari, scilicet. ratione summæ
 excedentis, in quam fidejusserat, interim tamen aliquatenus ob-
 ligari, usque ad concurrentem nimirum summam, ad quam
 ipse reus sive principalis debitor erat obligatus, sicut hanc lo-
 quendi formam, omninò non, pro non in solidum accipi, & sic
 particulam negativam sæpius postponi, cum tamen præponi
 deberet, videre est apud *Harpr. ad d. §. 5. Inst. de fidejuss. n. 21. &*
seqq. Hering. de fidejuss. c. 24. n. 65. Frantzk. Exerc. 10. quest. 7. in eâ-
 dem quoq; nobiscum sententiâ est. *Wes. π. de fidejuss. n. 5. 3.* Ad
 modum interponendæ fidejussionis requiritur, ut quis interce-
 dat animo fidejubendi, & debitoris principalis obligationem in
 se recipiendi. Unde, si quis commendaverit saltem debitorem
 princi-

principalem, vel eum solvendo esse affirmaverit; Hunc ilico tanquam fidejssorem obligatum esse, dicere non licet, magis enim commendandi hominis quam mandandi dixit. *l. 12. §. 12. ff. mand.* Voluntate enim & verbis expedienda est fidejssio: Sive expressis, meâ fide jubeo ego. Sive æquipollentibus volo, affirmo &c. hoc enim pro eo erit, ac si dixerit, dico. *§. pen. Inst. de fidejss.* Quod si quis, cum sciret, debitorem facultatibus labi, sui lucri causâ affirmavit mihi, idoneum esse, merito adversus eum, cum mei decipiendi gratiâ alium falsò laudavit, de dolo judicium dandum est, ait. *¶ Citus in l. 8. de dol. mal.*

THESES. XI.

Effectus obligationis fidejssoriæ in eo est, ut fidejssor pro reo principali intercedens æquè teneatur, ut ipse debitor principalis, in omne id, quod tempore fidejssionis erat in obligatione, sive fors fuerit, sive usura *Wes. π. de fidejss. n. 6.* Cæterum ista fidejssoris obligatio, cancellis quibusdam sive terminis circumscribenda est: 1. ut fidejssor pro eo, quod ex morâ & delicto debitoris accessit, nequaquam teneatur, unde nec de usuris ex morâ debitoris currentibus, conveniri potest fidejssor. l. centum Capua 8. ff. de eo, quod certo loco, nisi se ad omnem causam obligaverit, sub quâ causâ etiam usurarum præstatio continebitur, de quo casu exaudienda est. l. quæro 54. Pr. ff. Locat. Aliàs mora unicuique sua nocere debet, non alteri, *l. 5. ff. de rebus cred.* id est, debitori principali, non fidejssori. Neque est, si dicas, moram rei principalis, omninò fidejssori quoque nocere. *l. 88. ff. de fidejss.* Nam respondemus illam regulam saltem procedere quoad perpetuandam obligationem, non item quoad augendam. *vid. Arum. Ex. 13. th. 16. Harpr. ad §. 5. Inst. de fidejss. n. 30. & seqq.* Alia tamen ratio est fidejssorum, qui pro tutoribus intervenerunt, eos enim ad omnes accessiones, etiam ex morâ tutorum, licet non in omnem causam se obligaverint, teneri evincit textus in *l. 10. ff. rem pupill. salv. ser.* Sicut aliàs in favorem pupillorum circa fidejssores tutorum speciali ratione quædam recepta sunt: ut in beneficio divisionis, de quo infra videbimus, & in aliis de quibus vid. *Wes. in π. de fidejss. tutor.* Idem quoque in fidejssoribus eorum obtinet, qui publica

4.

obj.

Sol.

B 3. vecti-

vectigalia conduxerunt, ut & ipsi, ex principalium suorum mo-
 ra, adeoque citra specialem obligationem in omnem causam
 teneantur. *l. 2. §. pen. ff. de administr. rer. ad civit. pertinent.* in fa-
 vorem Rerum & causarum publicarum, ob quem & aliàs plura
 circa societatem vectigalium publicorum, ne ea morte unius è
 sociis dissolvatur; & alia quæ suis locis tractanda, favorabiliter
 constituta sunt. Porro non ipsi tantum, fidejussores, eo, quo di-
 ctum est modo, obligantur, verum & eorum hæredes. *§. 2. Inst.*
de fidejuss. Est enim regulariter de naturâ obligationum ex con-
 tractu descendendum, ut ad hæredes quoque transmittantur,
 tam activè, quam passivè, & sicut unusquisque contrahendo sibi
 & suis hæredibus prospicere voluit, ita & contrahendo cum ali-
 quo, non tantum eum, cum quo contraxit, verum & ejus hære-
 des obligare sibi voluisse censetur. Nam & aliàs parum in tuto
 erit obligatio principalis, si morte ipsius fidejussoris accepti,
 quæ mox contractam obligationem sequi potest, omnis cautio &
 securitas concidat, quanquam pacto & speciali conventionem
 fieri possit, ut fidejussorum quisque ad vitam saltem sit obligatus,
 quò casu extincto primo fidejussore, novi in locum demortuo-
 rum dandi erunt. *vid. Harpr. ad d. §. 2. Inst. de fidejuss.* De jure
 Sax. quoq; fidejussorum hæredes obligari, secus ac olim quibus-
 dam putatum fuit, *per text. Landr. lib. 1. art. 6.* expressa est *con-*
stit. Elect. Aug. 20. p. 2. licet hæredum in instrumento obligatio-
 nis mentio facta non fuerit; De interpretatione verò textus *al-*
legat. in Landr. d. art. 6. vid. Schulz. in Synops. Inst. de fidejuss. tit. 6.
 Interdum & ex consuetudine locorum fidejussor saltem ad vitam
 usque tenetur, qualem consuetudinem in Regno Bohemiæ vi-
 guisse testatur *Treut. Vol. 2. disp. 28. th. 5. tit. 6.* Quæ omninò tan-
 quam optima Legum interpretis *l. 37. ff. de LL. attendenda erit.*

THESES. XII.

Secundò, Cancelli ponendi sunt in materiâ delictorum, si
in iis fidejussor intercesserit, quod potest, juxta modos tamen su-
perius expositos; Nam si reum, qui ob fidejussionem relaxatus est
à carcere, judicio non sistat, neque cum elapsus fuga sit, sistere pos-
sit, non quidem ad pœnam corporalem, quæ aliàs reo principali,
si convictus fuerit, imponenda erat, pertrahendus est, licet vel ma-
ximè ad subeundam eandem pœnam corporalem se obligarit;
 Delicta

Delicta enim suos tenere debent autores, ne ulterius progrediatur
metus quam reperiatur delictum. *l. Sancimus 22. C. de pœn.* Et mem-
 brorum suorum nemo dominus est, *uti dicitur in l. liber homo 13. pr.*
ff. ad L. Aquil. Sed ad pœnam pecuniariam, eam ipsam nimirum,
 quæ initio obligationis definita fuit, aut eam, quam indefiniet Ma-
 gistratus. *l. 2. C. ad S. C. Turpil. l. 4. ff. de custod. & exhib. reor.* Imò
 interdum extra ordinem quoque plectendus est fidejussor, si dolo
 reum non exhibeat, & dolo fecerit, ut elaberetur. *d. l. 4.* Impuni-
 tus enim dolus iste, cum delinquentibus impunitatem conciliare
 tentet, manere non debet, idque Reipubl. interest. Jure Sax. hunc
 in casum recepta est præstatio Wergeldi. *Sandr. lib. 1. art. 56. & pas-*
sim. vid. Schultz. Syn. Inst. de fidejuss. lit. a.

T H E S. XIII.

Tertiò ad terminos obligationis fidejussoriæ pertinet, ut eo-
usque saltem obligetur, quousque obligatus esse voluit, puta, si ad
 certum tempus, annum vel biennium intercesserit, elapso illo tem-
 pore; si debitor principalis à creditore prorogationem impetra-
 verit, non ulterius est obligatus, per ea quæ tradit *Gail. 2. obs. 39. n.*
11. Sic enim tempus adjectum fuit causâ limitandæ obligationis,
 maximè si expressum fuerit in instrumento, fidejussorem post con-
 dictum tempus obligatum esse non debere, *concordat jus Sax. in*
const. El. 19. p. 2. §. Do aber ein Bürge. Aliud est, si fidejussor sim-
 pliciter intercesserit, tunc enim prorogatione termini, etiam ipso
 in scio factâ, nullo modo liberabitur, tum quod in omnem causam
 sic intercessisse, tempus verò solutioni solummodo adjectum esse,
 censeatur. *Gail. d. obs. 39. n. 11. & seq. & d. Const. El. 19. p. 2. pr.* adde
Mynsing. cent. 6. obs. 53. ubi hæc memoratu digna, & quæ in praxi
 cottidiè usu venire possint, commendat. Quod si neque hoc, ne-
 que alio modo liberatum se docere possit fidejussor, tunc pro solu-
 tione faciendâ conveniri potest, & quidem olim ante excussum
 principalem debitorem, & in solidum, licet plures fidejussores unâ
 cum ipso accepti fuerint, donec de jure novo quædam de fidejuf-
 soribus inducta sunt beneficia, de quibus in Thesi seq. brevibus
 dispiciendum erit. T H E S. XIV.

Sunt autem beneficia fidejussorum tria maximè. 1. Excus-
tionis, introductum ab Imperatore Justiniano in *Nov. 4. c. 1.* Ex
 quâ desumpta est *Auth. Prasente C. de fidejuss.* Cujus vigore fidejuf-
 sor,

S.

Tor, si fortè ante reum principalem conveniatur à Creditore, hanc
 Exceptionem Excursionis opponit; Excutiendum esse prius de-
 bitorem principalem, quod si factà diligenti excusione, eum non
 solvendo esse constiterit, tunc demum de solutione se compellan-
 dum; Dicitur etiam beneficium vel exceptio ordinis, propterea,
 quod fidejussor conventus ordinem receptum observari intendat,
 & reum principalem prius conveniri petat; Estq; hæc Exceptio
 ex numero illarum dilatoriarum, quæ ipsam actionem concer-
 nunt. 2. est beneficium divisionis, Nam cum olim è pluribus fi-
 dejussoribus, unusquisq; in solidum obligatus esset & conveniri
 posset. *l. 3. C. de fidejuss.* Divus Adrianus Imp. beneficium intro-
 duxit, quod ab Autore, beneficium Epistolæ Divi Adriani, à reipsâ,
 divisionis appellatur, & opponitur in modum Exceptionis eo ef-
 fectu, ut è pluribus fidejussoribus unus ad solutionem in solidum
 faciendam conventus, dicat, dividendam esse actionem inter plu-
 res fidejussores, seq; ad solutionem debiti non nisi pro ratâ teneri,
 de cætero reliquos conveniendos esse, siquidem tempore litis con-
 testatæ & ipsi sint solvendo §. 4. *Inst. de fidejuss.* Est autem hæc Ex-
 ceptio ex numero illarum, quæ peremptoriæ dicuntur, quia actio-
 nem creditoris pro parte perimit Et ante sententiam opponenda.
vid. Zanger. de Except. p. 3. c. 19. 3. est beneficium cedendarum a-
ctionum, cujus vigore, fidejussor, qui conventus ac creditore so-
 lutionem fecit, petit sibi Actiones cedi, adversus reliquos confide-
 jussores. *l. 17. l. 39. ff. de fidejuss. l. 11. C. ced.* Aliàs enim fidejussor
 post factam solutionem confidejussores suos, cum quibus nihil
 negotii gestum est, convenire non posset, nisi creditoris actionem
 adversus illos cedi sibi curaret. *d. l. 39. d. l. 11.* Est & hæc Exceptio,
 sicut Excursionis, dilatoria, neque enim perimit actionem, sed dif-
 fert tantum solutionem, opponi verò potest etiam post sententiam
 in ipsa executione. *Zanger. de Except. p. 2. c. 16. n. 27. Et seqq.* No-
 tandum autem est, de istâ actionum cessione, ejusq; petitione. 1.
Quod fieri regulariter quidem debeat & soleat, ante solutionem.
l. 11. C. de fidejuss. vel reipsâ solutione, neque enim creditor post fa-
 ctam solutionem actionem adversus fidejussores habere v. detur,
 cum solutione ejus quod debetur, omnis tollatur obligatio. *pr.*
Inst. quib. mod. toll. oblig. Et unus è pluribus solvendo, omnium
 obligationem perimat & omnes liberet. §. 1. *Inst. de duob. reis sti-*
pul.

pul. Interim tamen nihil obstat quo minus ex intervallo quoque post factam solutionem cedi possint, siquidem accessoria saltem obligatio sublata esse censetur *vid. P. Heig. p. 1. quest. 38.* 2. Quod cessio non in solidum ~~conferatur~~ facta, sed tantum pro virilibus portionibus, quæ resident in personâ fidejussorum; Non enim integram summam, quam solvendo præstitit creditori, vigore cessionis à fidejussoribus exigere poterit, sed partes viriles: puta si tres pro trecentis aureis fidejussorio nomine intercesserint, unusquisque ex iis solutionem facere coactus, cedi sibi actionem adversus reliquos petierit, is non integros trecentos, à reliquis, sed ducentos tantum exiget. *vid. Harp. ad §. 4. Inst. de fidejuss. n. 66. Schultz. in Synops. Inst. d. t. lit. c.* Adversus debitorem fidejussor creditori solvens, posset quidem etiam cessionem actionis petere, verum non adeò opus habet, cum aliis actionibus eundem convenire possit, de quibus infra agendum erit.

conferatur

THESES. XV.

Sunt tamen complures casus, in quibus fidejussores iis, quæ recensuimus, beneficiis uti non possunt: Nimirum primò & in specie à beneficio Excussionis excluduntur, vel ex pacto, vel ob qualitatem debitoris principalis, vel ex culpâ suâ. Ex pacto, si renunciaverint; Nam favori pro se introducto quilibet potest renunciare, *l. pen. C. de pact.* Renunciatio autem ista fieri debet verbis expressis & sufficientibus, unde si fidejussor jurato intercesserit, promittens sub juramenti religione, se creditori nomine debitoris soluturum esse, non propterea renunciasse censetur beneficio Excussionis, quia ut omne juramentum naturam actus sequitur, cui accedit, *l. ult. C. de non num. pec. ira* & hinc fidejussor, qui solutionem jurato promisit: in eum saltem casum promisisse censetur, si prius excussus fuerit debitor principalis; Autem renunciatio beneficii, ex eo rectè colligatur, si fidejussor se obligaverit, tanquam principalem, als Selbstschuldigen / insignis quæstio est. Et quanquam *Gail. lib. 2. obs. 28. n. 6.* & qui eum sequuntur quam plurimi, ex tali obligatione inferant renunciationem beneficii Excussionis, cum aliàs illa verba otiosa futura sint, attamen contraria opinio & juri convenientior videtur. *Bachov. ad Treut. vol. 2. disp. 28. th. 5. lit. C. Frantzk. Exerc. 10. q. 8.* & in praxi Saxonica recepta est per expressam constitutionem

6.

29.

C

El. 18.

l. 18. p. 2. Porro ob qualitatem debitoris principalis cessat hoc beneficium Excussionis vel Ordinis (1). Si notorium sit, cum non esse solvendo, jam enim pro Excusso habetur ut frustra Excussionis necessitas adhibeatur. (2). Si vel longè absens sit, vel latitet, vel difficulter conveniri possit, ita ut exenti non possit, vel saltem non commodè; Non enim diuturna debitoris absentia Creditoribus fraudi esse debet. *Gail. 2. obs. 27. n. 35.* ubi & alias limitationes videre est. Tandem ex delicto vel culpâ suâ privatur hoc beneficio fidejussor, si talem se esse & fidem pro alio obstrinxisse, inficiatus fuerit; Inficiantibus enim auxilium non est indulgendum, dicitur in *l. 10. §. 1. ff. de fidejuss.* Sicut in odium inficiantium aliæ quoque pœnæ in jure nostro sunt introductæ, de quibus variè in *§. ult. Inst. de fideicommiss. hered. §. ult. Inst. de obl. quæ quasi ex contract.* & passim. Cæterum quod de renunciatione beneficii Excussionis dictum est, illud non locum habet, si fidejussor saltem in subsidium intercesserit, qui indemnitatis vocatur *Nüchbürge/Schadlosbürge.* Nam ex naturâ obligationis hic conveniri non potest ante principalem. *Trentl. vol. 2. d. 28. th. 5. lit. d.*

THESES. XVI.

Secundò, beneficio divisionis locus non datur, interdum ob conditionem eorum, pro quibus fidejusserunt, interdum ob factum, interdum ob culpam fidejussorum. Ob conditionem eorum, pro quibus fidejusserunt, si scilicet pro tutoribus, qui satisfactionem, rem pupilli salvam fore, præstiterunt, se obligaverint, singuli enim tunc in solidum tenentur, sine beneficio divisionis, *l. ult. ff. rem pupill. salv. for.* Ob factum fidejussorum non datur hoc beneficium, si renunciaverint atque ita ad jus vetus redierint, quo unusquisque in solidum erat obligatus: Sed an in casu, si singuli pro omnibus & omnes pro singulis se obligaverint, daß sie sämptlich vnd sonderlich einer für alle / vnd alle für einen haften wollen vnd sollen / beneficio divisionis renunciatum censetur? Non obstante, quod verba cum effectu sint accipienda, ne sint otiosa: Negamus. Nam licet adjectum sit in obligatione, ut singuli in solidum teneantur, tamen nihil hæc res mutare conditionem juris & Constitutionem, dicitur in *l. 3. C. de fidejuss.* Adde, quod horum verborum & sensus alius esse possit, & renuntiatio beneficiorum expressa esse debeat, Jure Saxon. maximè per *Const. Elect. 17. p. 2.* Ob culpam denique fidejussorum cessat

~~hoc beneficium si inficiati fuerint, se fidejussisse; Nam ita de-
mum inter fidejussores dividitur actio, si non inficientur, per
text. Expressum in l. 10. §. 1. ff. de fidejuss. Plures casus videri pos-
sunt post alios ap. Harpr. ad §. 4. Inst. de fidejuss. n. 12. & seqq.~~

THESES. XVII.

Tertio, cedendarum actionum beneficio cum effectu re-
nunciari non potest, sed, licet renunciatum fuerit, nihilominus
fidejussor ad solutionem in solidum faciendam conventus cedi
sibi actiones recte potest. Partim quod illa renunciatio bene-
ficii cedendarum actionum, alio fine facta esse censeatur, ni-
mirum ne alias ea Exceptione opposita, solutionem fidejussor retar-
det, partim, quod creditoris, posteaquam ipsi satisfactum est, ni-
hil prorsus interfit, sed actiones suas adversus fidejussores reliquos
sine dispendio cedere possit, ut in simili dicitur. in l. 38. ff. de
Eviction.

THESES. XVIII.

Cæterum de renunciatione beneficiorum, quæ fidejussori-
bus, indulta in jure diximus sciendum est, quod illa esse debeat,
1. Expressa, neque enim verba, quæ aliàs æquipollentia esse viden-
tur, Egr. obligare se tanquam principalem, ad beneficii Excus-
sionis, Et verba, Einer für alle und alle für einen/ ad beneficii di-
visionis renunciationem extendi possunt, per ea, quæ supra di-
ximus in Thes. 15. & seq. 2. Specialis non generalis, unde licet
fidejussores, in instrumento obligationis omnibus omnino bene-
ficiis juris in genere & specie, solenni illâ & receptâ formulâ, wie
die Nahmen haben mögen/ etiam beneficiis fidejussorum propriis,
denen Wohlthaten/ so den Bürgen in Rechten gebühren/ renuncia-
verint, nihilominus tamen beneficio, vel Excussionis, vel divi-
sionis, uti poterant, ex observantiâ cum primis Saxonica, per Con-
stit. Elect. Aug. 17. p. 2. Neque enim hæc in parte generalis renun-
ciatio tantum valebit, quoad omnia, quantum specialis, quoad
singula & speciatim enumerata, cum ad excludendam verisimi-
lem ignorantiam, quæ in generali locutione præsumi solet; Spe-
cialis renunciatio pro formâ requiratur; quod si in renunciatio-
ne beneficiorum, unius atque alterius mentio primùm facta, &
postmodum generalis clausula renunciativa, vel beneficiorum
abdicativa subjecta fuerit, talem renunciationem ad beneficia
non speciatim expressa extendi, atq; ita observari accipio. d. Const.
El. 17. p. 2. Schulz. Syn. Inst. de fidejuss. circa fin.

Th.

THESES. XIX.

Præter illas verò Exceptiones, quæ fidejussoribus propter beneficia enumerata competunt, etiam alio modo juvantur, Exceptionibus nimirum iis, quæ reo, vel debitori principali dantur, dummodo rem ipsam & principalem obligationem concernant *l. 15. l. 32. ff. de fidejuss. l. 7. §. 2. ff. de Except.* Nam si merè personales sint, ipsum fidejussorem concernentes, personam ejus non egrediuntur, nec fidejussoribus profunt. *d. l. 7. pr. ff. de Except.* quâ ratione, si debitor principalis bonis cesserit, ut in solidum ab initio conveniri non possit, ista cessionis bonorum Exceptio fidejussoribus non datur. *§. ult. Instit. de Replicat.* De aliis Exceptionibus, quæ fidejussoribus ex personâ principalem accommodentur, vel minus, Doctores videri possunt.

THESES. XX.

7. Tandem de Actionibus fidejussorum, ut videamus, superest: Competit autem ipsis, si solutionem fecerint eamq; factam probare possint A pochâ sive confessione creditoris, vel per testes, adversus debitorem principalem ejusq; hæredes Actio mandati, contraria nimirum ad repetendum quod solverint. *§. 6. Inst. de fidejuss. l. 14. C. eod.* Si pro mandante vel sciente saltem, (nam qui non prohibet pro se intervenire, mandare creditur. *l. 60. ff. de Reg. jur.*) fidejusserint; si pro ignorante, Actio negotiorum gestorum ipsis datur. *l. 20. §. 1. ff. Mand.* Si pro vetante & prohibente, nec mandati actio, nec negotiorum gestorum est. *l. 40. ff. mand.* Quod si fidejussores à creditore cedi sibi actionem adversus debitorem curaverint, eâdem actione, quam creditor habebat, ex jure cesso experientur. *Vid. Vult. add. §. 6. Inst. mandat.* Interdum & ante solutionem creditori factam fidejussoraget ad liberationem, puta, si vel compensarit, cum creditore, vel obtulerit, ob signaverit & deposuerit pecuniam, id enim effectu pro solutione habetur; Si ad certum tempus fidejusserit; ut supra dictum, Si vel nimis moretur debitor principalis, vel bonis suis, maximè ex prodigalitate labatur; si novatio inter debitorem & creditorem inter venerit; Si studiosus fidejussor, studiorum gratiâ ad aliam Academiam proficisci velit, quod tanquam singulare & favorabile notant Doctores; Et aliis casibus, qui videri possunt apud *Gail. lib. 2. obs. 29. Treutl. vol. 2. Disput. 28. thes. 6. & seq. Harpr. ad §.*

6. Inst. de fidejuss. Hic enim Disputationis nostræ

TERMINUS ESTO.

00 A 64/14

ULB Halle
002 928 094

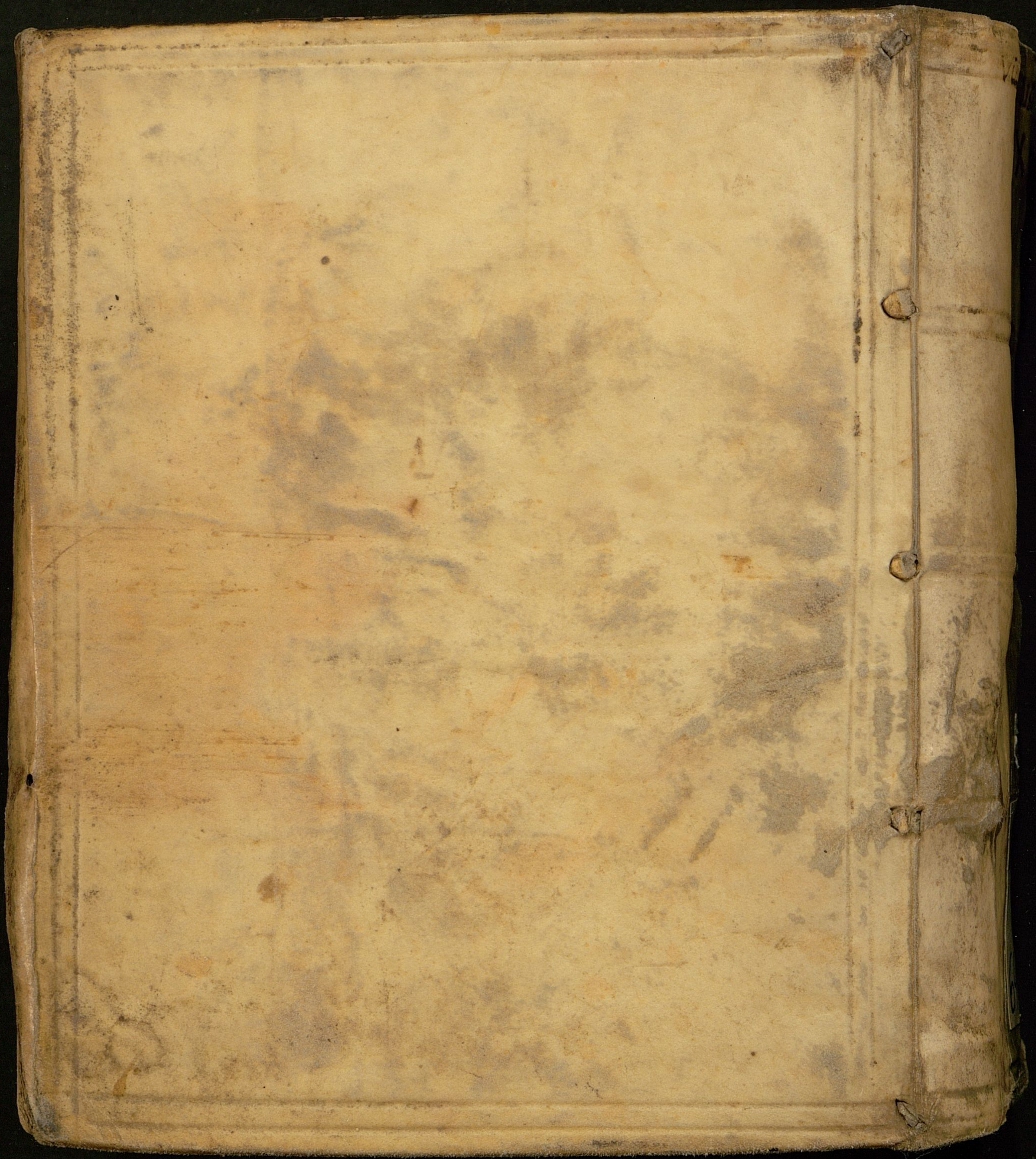
3

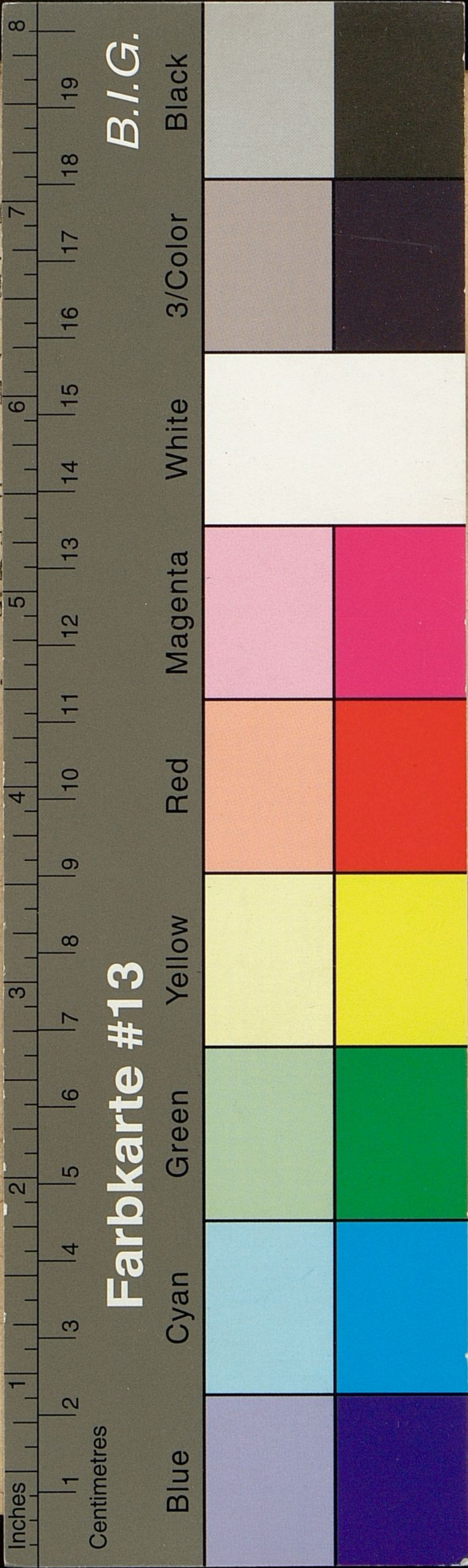

R

10 17

B.I.G.

Farbkarte #13

CUM DEO
DISPUTATIO JURIDICA
De
FIDEJUSSORIBUS,

Quam

SUB PRÆSIDIO

Viri Consultissimi & Amplissimi

DN. GOTTFRIDI SUEVI J.U.D.
& P. P. Curia Provincialis, Scabinatus & Facultatis Ju-
ridicæ Assessoris, Patroni & Præceptoris sui omni ho-
noris & reverentiæ cultu suspiciendi.

Publico Examini proponit

JOHANNES BARSOENIUS
Hamburg.

In Auditorio Jctorum

ad diem 3. Maij.
hor. matut.

WITTEBERGÆ

Ex officinâ Typograph. MICHAELIS Wende
ANNO M DC XLV.

7 22

25

